

Iz mladostnih načrtov.

IV.

Na Suhi je zazvonilo delopust k Velikemu Šmarnu. In oglasil se je tudi svetoduški zvon, in drugi zvonovi po okolici so mu odgovarjali.

»Poslušajmo, kako lepo zvonil!« pravi eden sosedov.

»Kakor bi poslušal angelsko petje.«

»Čez suške zvonove jih pa ni.«

»Meni so pa naši bolj všeč.«

»Saj pa tudi ne zna vsak tako zvoniti kot cerkvenik Tomaž. Dober mož, pa pobožen, prav kakor nalašč za cerkvenika. Takega ne bomo več imeli.«

Takrat je v mojem srcu vstala želja, da bi postal cerkvenik. Ali nihče ne pade mojster iz nebes; vsak se mora učiti in pripravljati na svoj bodoči poklic. Tudi jaz sem začel s šolo za prihodnjega cerkvenika.

Pod streho sem privezal tri obroče, v sredo pa obesil srednje debelo poleno, pa so bili zvonovi obešeni, in šola se je pričela. Kadar ni bilo posebnega dela, me je vsakdo lahko našel pri »naših« zvonovih. Ob delavnikih sem zvonil »podolgem« svoj bim-bam-bom, bim-bam-bom... Ob sobotah popoldne in ob nedeljah je bilo pa pritrkavanje.

Drugi del — ali po šolsko povedano — drugi razred cerkveniške šole sem dovršil pri kosah. Kaj je namreč pomagalo zvoniti z obroči, ko pa niti sam nisem slišal nobenega glasu. Če hočeš lepo zvoniti, moraš vedno samega sebe — ne! — zvon moraš slišati, ali poje prav ali ne. Kosa ima pa lep, močan glas, da se sliši daleč naokoli. Zato sem privezal pod streho tri kose, eno zraven druge. Potem sem pa vzel palico v roke, in kose so zapele pesem, da se je razlegala po celi vasi in nič čudnega ni bilo, če so tiste dni tožili sosedge, da jih bolé ušesa.

V majniku sem pa napravil lep oltarček. Kupil sem dve sveči in zopet sem se učil nove umetnosti. Vsak večer sem sveče lepo prižgal in zopet ugasnil, pravitako kakor dela to cerkvenik v cerkvi. Palico

sem dobil v bližnjem gozdičku, svečo sem si izprosil od matere, pripravo za ugašanje sem pa naredil iz trobente, ki mi jo je prejšnjo zimo prinesel Miklavž.

Glavni cilji moje šole so bili s tem doseženi. Samo da bi hotel cerkvenik Tomaž umreti! Ta je pa živel in živel naprej, kakor da mu je duša prirastla. Čimbolj sem želel, da bi srečno umrl, tembolj se je upiral smrti že skoraj sedemdesetletni starček.

Iz te moke ne bo kruha — sem dejal. Tako dolgo ne morem čakati. Kaj bodo pa ljudje rekli, ko bodo gledali, da samo postopam. Naj le Tomaž opravlja svojo cerkveniško službo, saj nihče ne zna lepše zvoniti kot cerkvenik Tomaž. Pa sem pozabil na ta načrt.

V.

Med vsemi ptiči sem najbolj sovražil sovo. Ne vem, kaj bi bil dal, če bi bil mogel katero ubiti ali pa da bi jo bil vsaj prepodil, če je tuintam katera prišla vpit pred našo hišo. Ali kaj, ko pa stoji za sovraštvom zmeraj tisti nesrečni strah: če bi mi pa sova le res oči izpraskala. Kaj pa šele, če bi bila sova vse izvršila, kar pove s svojim glasom. Doma so mi namreč rekli, da pravi sova takole: »Te vjamem — te spečem — te snem — te v vodo zaženem.« Oh, strašne reči!

Nekega dne pa grem z materjo ob železnici. Srečava železniškega čuvaja.

»Mati, ali mora ta-le mož tudi ponoči paziti na vlak,« vprašam.

»Tudi.«

»Ali se nič ne boji sove?«

»Nič, saj ima tako luč, da se ga sova boji.«

O ti srečni mož ti, da pred teboj trepetajo celo sova. Nič drugega nočem postati kakor železniški čuvaj! Sova, potem pa le pridi! Ali se ti bo hudo godilo, ko bom prižgal tisto luč, ki se je ti bojiš.

In še v enem oziru mi je bila čuvajska služba všeč.

Tisti čas, ko sem hotel postati železniški čuvaj, sem imel deset panjev čmrljev. Kakih pet panjev bi

bil še potreboval — pa ni bilo lesa. Že, ko sem naredil teh deset panjev, so oče vedno godrnjali, koliko škode naredim; potem so mi pa les še kar skrili.

Ko bi bil jaz tiste dni železniški čuvaj, bi ne bil nič v skrbeh za les. Kako lahko bi poprosil, pa bi dobil par desk za svoje potrebe. Saj vedno vozijo les gorindol po železnici. Kdo drugi pa rabi ta les kakor tisti, ki pri železnici služijo. Mislil sem po otročje tako.

Torej železniški čuvaj sem hotel postati.

Ali pa veste, kako se mi je godilo, ko sem materi povedal o svojem namenu? No, poslušajte!

»Matil!«

»Kaj pa?«

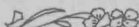
»Ali veste, kaj bom jaz?«

»No, kaj pa zopet?«

»Železniški čuvaj bom.«

»O, ti pa ti! Kdo bo pa potem mesto tebe spal? Železniški čuvaj ne sme nič spati, kadar je v službi; če spi, je kaznovan. Ti pa tako rad spi.«

Ti nesrečni spanec ti, pa mi je snedel prvi dan službo; sovi je pa podaljšal življenje. J. E. Bogumil.

Marjanica.

Zlatolasa Marjanica šteje že štiri leta in zre z modro-plavimi očki ljubko v svet. V pratiki pozna vse godove svojih domačih. Najbolj rada ima svojo sestro Ivano, a bratoma rada večkrat ponagaja. Pije čez vse rada »kofek«. In za »kofek« bi naredila vse, pomedla bi po hiši, pospravila, pomagala to in ono. Vse le za škodelico dobrega »kofetka«.

Snega pa nič, pa prav čisto nič ne mara. A ko cveto na travniku rožice, bi Marjanica najraje vse potrgala. Prve naloži v predpasnikov žep, druge natrga in jih naloži v predpasnik in nazadnje si jih natakne še na kapico. Ta Marjaničina kapica ima svojo zgodbo. — V svinjaku imata njena brata zajčke. Ko je prišel oče od vojakov na dopust, mu je donesl